

บทนำ

ความลับมีดดำมักจะซุกซ่อนอยู่ในยามราตรีเสมอ...

ใครบางคนกำลังพยายามเจาะเข้าระบบรักษาความปลอดภัยของ
อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์

ดวงตาคู่คมของ เซสก์ อะลอนโซ ไล่อ่านข้อความจากหน้าจอแสดง
ผลระบบปฏิบัติการภายในห้องทำงาน และเห็นชื่อที่ส่งมา

Mr. S

ชื่อผู้บุกรุกทำให้ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ไม่มีเวลาดาชิเล่นอีกต่อไปแล้ว
มีแต่เวลาดาชิเยี่ยมเกรียมนยามที่มองไปยังชื่อของผู้บุกรุก

Mr. S...คือใครกันแน่

ยิ่งลึกลับ ยิ่งน่าค้นหา...ยิ่งปกปิดตัวตน ยิ่งกระตุ้นสัญชาตญาณ
นักล่าให้ลุกโชน

‘มีผู้บุกรุกคะคุณอะลอนโซ โปรดตัดสัญญาณ’

เชสก็ไม่สนใจเสียงสัญญาณเตือนของ นานา ซึ่งก็คือระบบปฏิบัติการของเขา ตรงกันข้ามชายหนุ่มกลับนั่งมองข้อความที่ Mr. S ส่งมาท้าทายด้วยสายตามุ่งมั่น

“สวัสดิ์คุณอะลอนโซ่ อีกไม่นานเราจะได้เจอกัน”

หลังจากข้อความนั้นถูกส่งมาถึงคอมพิวเตอร์เมนเฟรมของเชสก็ ไฟฟ้าทั้งหมดภายใน อะลอนโซ่ เอ็นเตอร์ไพรส์ ก็ดับวูบลงทันที เสียงสัญญาณเตือนภัยดังลั่นไปทั่วตึก

เชสก็กระตุกยิ้มมุมปากอยู่ในความมืดนั้น...

ไม่ใช่แค่ Mr. S หรือคนที่อยากเจอเขานักหนา เพราะเขาเอง...ก็อยากเจอ Mr. S เช่นกัน

“แล้วเจอกัน Mr. S”

๑

พลิกแผ่นดิน ‘ล่า’

ห้าชั่วโมงก่อนหน้านี้...

นาฬิกาในห้องทำงานบอกเวลาเลิกงาน แต่หญิงสาวชาวเอเชียคนหนึ่ง
ยังนั่งคร่ำเคร่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ คิ้วสวยขมวดมุ่น ดวงตากลมโตหลัง
เลนส์แว่นสายตาฉายแววมุ่งมั่น อย่างที่คนทั่วไปมองว่าเธอเป็นคนตั้งใจ
ทำงานเป็นอย่างยิ่ง แต่ใครเลยจะรู้ว่า ‘งาน’ ของเธอไม่เกี่ยวกับที่ตรงนี้เลย
สักนิด

หญิงสาวหรีตาลงนิดๆ จับจ้องที่หน้าจอแน่วแน่ นิ้วเรียวยาวพรมลง
บนคีย์บอร์ดรวดเร็ว จนกระทั่งเสียงเรียกจากเพื่อนร่วมงานดังขึ้นจากทาง
ด้านหลัง

“ได้เวลาเลิกงานแล้วนะ ยังไม่กลับอีกหรือ”

“ขอเวลาเดี๋ยว ฉันกำลังจะไป” เธอตอบทิ้งที่ไม่มองหน้าคนถาม เพราะ
เอาแต่สนใจหน้าจอ

“แต่สามีเธอมารอแล้วนะ”

“จริงหรือ...” คราวนี้ได้ผล...สาวเอเชียร่างเล็กหันกลับมาในที่สุด

“จริงสิ มารอเธอที่หน้าสำนักงานแล้ว”

“ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้” หญิงสาวจำต้องปิดคอมพิวเตอร์และเก็บของลง กระเป๋าสะพาย การที่ ‘สามี’ มารับถึงที่สำนักงาน นั้นหมายความว่าต้องมีเรื่องใหญ่แน่นอน

“เจอกันวันจันทร์จ๊ะ” เจ้าของเสียงหวานหันไปบอกลาเพื่อนร่วมงาน คนสวย แล้วจึงลุกขึ้นเก็บของออกจากที่ทำงาน

“เฮล!”

สาวเอเชียร่างบอบบางสะดุ้งแล้วหันไปหาต้นเสียง “มีอะไรหรือเมย์” ศศิณาคลียัม คนที่นี้มักเรียกเธอว่า ‘ซีซี’ ตลอดเพราะออกเสียงศศิณาลำบาก ฟังที่ไรนึกถึงสาวงามไซซีตามประวัติศาสตร์จีนทุกทีไป เธอไม่ชอบ จึงให้ทุกคนเรียกเธอว่า ‘เอล’ แทน

“เธอลืมของ” เมย์ซีไปยังถูกระดาษใต้โต๊ะทำงานของศศิณา

“จริงด้วย...ขอบใจจ๊ะเมย์”

“เจอกันวันจันทร์จ๊ะเอล”

“แล้วเจอกัน” เธอยิ้มและโบกมือลาเพื่อนร่วมงานอีกครั้ง แล้วจึงเดินออกจากห้องทำงานที่อยู่บนชั้นเก้าของบริษัทรักษาความปลอดภัยแห่งหนึ่งในแคลิฟอร์เนีย

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแล็กส์ สีดำรออยู่ที่หน้าตึกแล้ว เขาสวมแว่นสายตาสีรมบุคลิกให้น่าเชื่อถือ ใบหน้าหล่อเหลาลมคมคายไว้หนวดเคราจางๆ ยิ่งเพิ่มเสน่ห์ให้ดูน่าค้นหากว่าเดิมยิ่งขึ้นไปอีก

ศศิณาจำวันแรกที่เขามาส่งเธอที่สำนักงานได้ สาวๆ ที่ทำงานที่นี้ให้ความสนใจเขามาก ทั้งยังบอกว่าอีกชาติเธอมีสามีหน้าตาดี ดูสุภาพและเซ็กซี่

ได้ในเวลาเดียวกัน ยิ่งมอ ยิ่งน่าค้นหา แต่ไม่เลย...เธอไม่เคยคิดแบบนี้
สักครั้งเมื่ออยู่ด้วยกัน

ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาแล้วโอบเอวเธอไว้อย่างรวดเร็วพร้อมกับก้มลง
มากระซิบถาม “เรียบริ่อยไหม”

“ค่ะ” ศศิณพยักหน้าเบาๆ

เขาจูบลงกลางเรือนผมนุ่ม จากนั้นจึงเดินโอบเอวหญิงสาวกลับไปยัง
รถที่จอดอยู่อีกฝั่ง เป็นภาพที่หวานชื่นสำหรับคนนอก แต่ตรงกันข้ามกัน
อย่างสิ้นเชิงในความรู้สึกของศศิณ เธอทั้งเกลียด ทั้งกลัว และขยะแขยง
เหลือจะกล่าว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ในเมื่อเขามีคนที่เธอรักที่สุดในชีวิตอยู่ใน
กำมือ

“ปล่อยฉันได้แล้ว” ศศิณบอกเสียงลอดไฝพ่น พยายามเบี่ยงตัวให้
พ้นจากชายหนุ่ม แต่เขากลับกอดเธอไว้นั่น แล้วกระซิบเสียงดู

“เธอไม่อยากเจอลูกแล้วหรือ”

“อย่าได้เอาอเล็กซ์มาขู่ฉันนะอับราฮัม” คนถูกขู่พยายามสะกดกลั้น
อารมณ์ไม่ให้อาละวาดใส่เขา ไม่อย่างนั้น ‘ลูก’ ของเธอจะต้องตกอยู่ใน
อันตราย

อับราฮัมส่ายยิ้ม ไม่สนใจเรียวแรงอันน้อยนิดของหญิงสาวที่
พยายามขัดขืน และพาเธอไปขึ้นรถได้ในที่สุด

“ลูกฉันอยู่ที่ไหน” ศศิณถามทันทีที่ขึ้นมานั่งในรถ เธอต้องใช้ความ
พยายามอย่างยิ่งยวดอดทนไม่ให้ทำร้ายชายตรงหน้าทั้งที่อยากฆ่าเขาที่สุด

“ฉันจะบอกเมื่อเธอทำงานให้ฉันอีกชิ้น...และต้องสำเร็จ”

“ฉันไม่ทำอะไรอีกแล้ว ถ้าคุณไม่บอก...ฉันจะแจ้งความ”

“เธอไม่ทำหรอก” เมื่ออยู่กันตามลำพัง ชายหนุ่มก็ถอดแว่นสายตา
ออกเพราะไม่จำเป็นต้องสร้างภาพใดๆ อีก จากนั้นจึงเปลี่ยนเป็นแว่นกันแดด
สีดำ ปกปิดสายตาชั่วร้ายของตัวเอง

“ฉันไม่มีอะไรจะเสียแล้วนี่”

“ใครว่าล่ะ...” เขาเสวยยิ้มเจ้าเล่ห์ “อย่าลืมนี่ลิ่วเธอนะซี่หลังเสื้อตัวเดียวกับฉันแล้ว เธอลงมาไม่ได้หรอก ถ้าเธอตายหรือถูกจับ...แล้วเด็กล่ะ”

คำพูดของเขาทำให้หญิงสาวชะงัก คำว่า ‘ลูก’ กระทบเพลิงอารมณ์ที่โหมกระหน่ำอย่างได้ผล เธอพยักหน้ายอมจำนน

“ขอฉันคุยกับอเล็กซ์ก่อน”

“ได้สิ” เขาต่อโทรศัพท์หาลูกชายของเธอพร้อมทั้งเปิดวิดีโอคอลให้แม่ลูกได้คุยกัน

หญิงสาวเอื้อมมือหมายจะคว้าโทรศัพท์จากเขา แต่เขาก็เอามันไปเสียก่อน ทั้งยังมองด้วยสายตาใดๆ บังคับให้เธอทำตามที่เขาต้องการโดยไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง

“مامی!”

เสียงเรียกที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจของเด็กชายอายุสี่ขวบผิวขาวแก้มย้วยดังขึ้น ทั้งยังกำลังส่งยิ้มผ่านวิดีโอคอลมาให้ ทำให้ศศิณาเหม็นปากแน่น เก็บความโกรธเกลียดซึ่งยังมีต่อผู้ชายตรงหน้า แล้วยิ้มให้เด็กชาย

“อเล็กซ์...”

“مامีไปทำงานเมื่อไหร่จะกลับ”

คำถามของลูกทำเอาคนเป็นแม่เงยหน้ามองชายหนุ่มที่กำลังส่งยิ้มเจ้าเล่ห์น่าเกลียดมาให้อีกแล้ว จึงจำต้องโกหกต่อไป

“แม่มาทำงาน อีกเดี๋ยวก็กลับบ้านได้แล้ว อเล็กซ์เป็นเด็กดีนะลูก”

“ผมรอที่บ้านนะฮะمامี” เด็กชายยิ้มกว้าง พยักหน้าแข็งขันแล้วส่งจูบให้ “ผมต้องขึ้นรถแล้วฮะمامี”

“แล้วเจอกันตอนแม่กลับบ้านนะลูก”

“รักمامีฮะ”

“แม่อีกรักลูก” คุณแม่ยังสาวกวดวงสาย ส่งโทรศัพท์คืนให้ชายหนุ่มแล้วมองออกไปนอกรถ เห็นโรงเรียนสีเหลืองจอดอยู่ไม่ไกล เด็กๆ หลายนคนขึ้นรถเตรียมกลับบ้าน เห็นแล้วก็อดคิดถึงลูกชายไม่ได้ ไม่รู้ว่าป่านนี้

อเล็กซานโดรจะเป็นอย่างไรบ้าง อยู่สุขสบายดีหรือว่าถูกคนของอับราฮัม
รังแกหรือไม่ แล้วจะไม่ให้เธอเป็นกังวลได้อย่างไร

“เธอจะได้เจอลูกก็ต่อเมื่อทำงานให้ฉันให้เสร็จ” เสียงเข้มล่ำทับ

หญิงสาวหันกลับมาหาแล้วขมวดคิ้วทันทีพาลถามต่อไปว่า

“จะให้ฉันทำอะไร” ศคินาทำเสียงแข็ง ลำคอตั้งตรงอย่างคนถือดี

“นี่งานเธอ” เขาบอกแล้วส่งแฟลชไดรฟ์มาให้

ศคินารับมาไว้ในมือแล้วพลิกดู ในขณะที่เขาพูดต่อไปว่า

“และนี่ตัวเทียบบินไปนิวยอร์กพร้อมมุกยูเจที่ปักและเอกสารเข้า
ทำงานของเธอ...ทั้งหมดถูกทำขึ้นมาใหม่”

“คุณจะให้ฉันไปทำอะไร”

“ฉันจะสั่งเธออีกที”

“แต่ลูก...”

“ฉันจะดูแลให้...อย่าลืมนี่ลูกฉัน ไซ่ลูกเธอคนเดียวเสียเมื่อไหร่”
ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก เป็นรอยยิ้มที่เธอเกลียดที่สุด เกลียดจนไม่อาจทนมอง
ได้ด้วยซ้ำ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“คุณจะให้ฉันไปทำงานที่ไหน”

“เปิดดูสิ”

ศคินาไม่ไว้ใจคนตรงหน้าเลยสักนิด แต่ก็เปิดซองเอกสารทำงานแต่
โดยดี ดวงตากลมโตกวาดมองชื่อสถานที่ทำงานอย่างรวดเร็ว ทำเอาหญิง
สาวใจหายวาบ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตาดิ้นตระหนก

“คุณจะให้ฉันไปทำงานที่อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์หรือ!”

หญิงสาวเข้มปาก หัวใจหนักอึ้งราวกับมีหินก้อนมหึมาถ่วงไว้ ใจเธอ
ไม่ยอมไปที่นั่น แต่ไม่มีทางเลือกใดๆ ให้เธอเลย สุดท้ายศคินาก็ต้องเก็บ
กระเป๋าและเดินทางไปนิวยอร์กตามคำสั่งที่ได้รับมา เพื่อแลกกับอิสรภาพ
ของตัวเองและลูกชายผู้ไม่รู้โอโหน่อีเหน่ออีกคน

หลังจากเหตุการณ์มีผู้บุกรุกระบบคอมพิวเตอร์เมนเฟรมของอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ผ่านมาห้าวันแล้ว แต่ยังหาตัวการไม่ได้ ทำให้ชายหนุ่มหวนคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อเกือบหกปีก่อน เมื่อคราวที่บริษัทคู่แข่งส่งคนเข้ามาทำงานในอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ แต่สุดท้ายเธอคนนั้นก็คือนักการกรรมข้อมูลฝีมือร้ายกาจพอตัว หรือว่าประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอีกครั้งเสียแล้ว

“เชสก์” เสียงหวานทว่าหนักแน่นบ่งบอกถึงความเข้มแข็งของคนพูดดังขึ้น ทำให้ชายหนุ่มละสายตาจากแลปท็อปของตัวเองแล้วเงยหน้าขึ้นมอง “ว่าไฉน”

ผู้มาเยือนคือหญิงสาวชาวเอเชียคนหนึ่ง ใบหน้าเล็กหวานละมุน ทว่าดวงตาฉายแววหนักแน่นมั่นใจ เธอคือ มยุรฉัตร ยามาคุชิ อดีตนักการกรรมสาวที่เคยบุกเข้าถึงห้องเมนเฟรมของเชสก์มาแล้ว จับพลัดจับผลูมาทำงานให้เอพพิโอและลงเอยกับ ไทร์ ซีรวิธน์ แมคอีเซอร์ เพื่อนและญาติสนิทของเชสก์ และทุกวันนี้เธอก็เป็นพนักงานของอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ด้วย

“ฉันเองานขึ้นสุดท้ายมาส่งค่ะ” อดีตนักการกรรมสาวนั่งลงตรงข้ามกับเชสก์ แล้วส่งโทรศัพท์บรรจงานขึ้นสุดท้ายให้เจ้านาย

“ผมเสียใจนะยูริ” หนุ่มหน้าคมแส้ม้าทำเสียงเศร้าแล้วพูดต่อไปว่า “ไอ้ไทร์ย้าย คุณก็ย้ายตามมันไปอีก ผมจะหาพนักงานเก่งๆ อย่างคุณได้ที่ไหนล่ะ”

“มีรอสมัครเยอะแยะไปค่ะ” หญิงสาวยิ้มเย็น ดวงตาคู่หวานจ้องมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างทะลุปรุโปร่ง “คุณไม่ได้เสียตายขนาดนั้นหรอกค่ะ เชสก์ ปากบอกว่าเสียตาย แต่สายตาคุณมันแสดงถึงความโล่งใจ...ฉันพูดถูกไหมคะ”

เชสก์ไม่ตอบ เขายิ้มมุมปาก ดวงตาพราวระยับ

“งานที่คุณสั่งน่าจะสำเร็จแล้ว แต่เชสก์คะ...ฉันอยากจะเตือนคุณใน

ฐานะเพื่อนคนหนึ่ง สิ่งที่คุณทำ...สักวันมันจะย้อนกลับมาเล่นงานคุณเอง”

“ผมทำอะไร” คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมเล็กขึ้นเล็กน้อย รวากับทำให้อีกฝ่ายพูดออกมา

“คุณรู้ดีแกใจค่ะเชสส์”

“ผมไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” เชสส์ยกไหล่ เอนตัวพิงพนักพิงสบายๆ สีหน้าไม่ทุกข์ร้อนแม้จะถูกตาคมกริบของอดีตนักจารกรรมสาวจับจ้องตลอดเวลา

เป็นอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด คนอย่างเจ้านายเรือนะหรือจะยอมรับง่ายๆ มยุรฉัตรคลี่ยิ้มแล้วส่ายหน้าไปมา “คุณปิดฉันไม่ได้หรอกค่ะเชสส์ อย่าลืมนะสิว่าฉันเคยเป็นใครและเคยทำอะไรมาบ้าง ฉันจะไม่สนเลยถ้าหากคุณไม่ใช่เชสส์ อะลอนโซ เพื่อนของไทร์ ญาติสนิทของบ้านแมคคิเชอร์ และเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเบลล์ ถ้าหากว่านอร์ดู...”

“หยุดเถอะยูรี ผมไม่ได้ทำอะไรเสียหน่อย” คำปฏิเสธของเขาทำให้หญิงสาวได้แต่ถอนหายใจและส่ายหน้าเบาๆ

“เอาเถอะค่ะ ถือว่าฉันเตือนคุณแล้ว” มยุรฉัตรลุกขึ้น ยิ้มให้เชสส์เล็กน้อยแล้วเดินออกไป แต่เจ้าของห้องรั้งไว้เสียก่อน

“คุณจะบอกไทร์หรือเปล่ายูรี”

คนถูกถามยิ้มมุมปาก แต่ไม่ยอมหันกลับไปหาเจ้านาย “ฉันไม่บอกหรอกค่ะ แต่ถ้าเขาจะรู้เอง...นั่นก็ปัญหาของคุณ ในเมื่อคุณตัดสินใจทำ... คุณก็ต้องรับผลที่จะตามมา”

“คุณได้ข่าวผักหวานบ้างไหมยูรี”

คำถามง่ายๆ ของเจ้านายทำให้อดีตนักจารกรรมสาวชะงัก รู้ดีแกใจว่าเจ้านายของเขาตามหาสาวรุ่นน้องที่เธอรักปานน้องสาวแท้ๆ มาตลอดหลายปีมานี้ และสิ่งที่เขาทำ...ก็เพื่อสิ่งนี้ทั้งนั้น

มยุรฉัตรหันกลับมาสบตาเจ้านายพร้อมกับส่งยิ้มเย็นชา แล้วตอบว่า “ผักหวานหายสาบสูญไปตั้งแต่ห้าปีก่อน จำไม่ได้หรือคะ”

“ผมไม่เชื่อว่าคุณจะไม่รู้”

“ก็แล้วแต่คุณสิคะ” มยุรฉัตรยิ้มส่งท้ายอีกครั้ง และก้าวเดินออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับมาอีกเลย เธอคงเดินทางออกจากนิวยอร์กย้ายไปอยู่ลอสแอนเจลิสกับ ชีรวัฒน์ แมคอีเชอร์ ผู้เป็นสามีที่ย้ายไปสำนักงานของเอพีไอที่นั่น ความลับของเขา...จะยังเป็นความลับต่อไป

มยุรฉัตรออกไปนานแล้ว เซสก์จึงเบนสายตากลับมาที่ไต่รฟงานชิ้นสุดท้ายของอดีตนักจารกรรมสาวบนโต๊ะทำงานของตัวเอง ใจก็คิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน หลังจากที่มยุรฉัตรผันตัวไปทำงานให้เอพีไอและเขาก็รีบเธอเข้ามาทำงานในอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์แห่งนี้ เขาก็พยายามตามหาหญิงสาวคนหนึ่งมาโดยตลอด

เซสก์ยอมรับว่าเสียหน้าทุกครั้งที่โดนเพื่อนล้อเลียนเรื่องกินเด็ก... เป็นเรื่องบังเอิญที่ได้พบกันตั้งแต่เธออายุแค่สิบเจ็ด เด็กสาวคนนั้นเป็นคนที่ให้ความช่วยเหลือมยุรฉัตรตอนที่เธอจารกรรมข้อมูลลับของอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์แล้วหนีจากการจับกุมไปกบดานอยู่ในเมืองไทย เซสก์ตาม ชีรวัฒน์ แมคอีเชอร์ ไปที่หลังจึงไม่รู้เรื่องอะไร คิดว่าสุคนธวาหรือ ‘ผักหวาน’ เป็นโจรน้อยร่วมมือกับมยุรฉัตร ผลคือเกิดเรื่องราวขึ้นมากมาย ถูกเข้าใจผิดว่า ‘พรากผู้เยาว์’ จนกระทั่งจบเรื่องราวยุ่งๆ เขาและเธอจึงได้รู้จักและสานสัมพันธ์กันอย่างเป็นทางการ

แต่ใครจะคิดว่าชื่อโอหนุ่มเจ้าของกิจการใหญ่โตระดับโลกจะถูกเด็กสาวอายุแค่สิบแปดทิ้ง ทั้งยังหายไปจากชีวิตเขาราวกับไม่เคยมีตัวตน

เซสก์ปล่อยให้เรื่องผ่านไปอีกหลายปี จนกระทั่งได้รับ ‘งานชิ้นใหม่’ เขาจึงลองค้นหาเธออีกครั้ง แต่ไม่ว่าจะพยายามตามหา ส่งคนของเขาไปถึงที่บ้านของเธอ แต่ไม่มีแล้ว ไม่มีคนชื่อสุคนธวาอีกต่อไป

ถ้างานชิ้นสุดท้ายจากสุดยอดอดีตนักจารกรรมของมยุรฉัตรจะทำให้เขาหาตัวเด็กคนนั้นเจอ มันก็น่าลอง...

ชายหนุ่มตัดสินใจอยู่ชั่วคราว แล้วจึงสั่งงานผ่านระบบปฏิบัติการ

อัจฉริยะ ผลงานการผลิตจากบริษัทผลิตอาวุธสงครามของพี่ชาย

“นานา...สั่งล็อกชั้นของฉัน อย่าให้ใครมารบกวน ยกเว้นเดรโก”
เซสก์หมายถึงคนสนิทที่เป็นทั้งผู้ช่วยและเป็นบอดี้การ์ดของเขา

‘รับทราบค่ะคุณอะลอนโซ’ ระบบปฏิบัติการที่ชื่อนานาตอบ

เซสก์เชื่อมต่อโทรศัพท์เข้ากับระบบปฏิบัติการ รอเพียงไม่นาน ‘งาน’ ที่เขาต้องการก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ยอมรับเลยว่าแม้ยูริคตรจะวางมือจากงานจารกรรมและวงการอาชญากรไปนานแล้ว แต่ฝีมือของเธอไม่มีตกเลยจริงๆ

หนุ่มหน้าเข้มยิ้มมุมปาก พรหมปลายนิ้วลงบนคีย์บอร์ดสั่งการให้ระบบปฏิบัติการนานาทำตามคำสั่งที่ต้องการ จริงอยู่ที่ปกติจะสั่งการผ่านเสียงได้ แต่สิ่งที่เขาต้องการคราวนี้คือ ‘ความลับ’ ที่ไม่ควรมีใครรู้ และรอคอยว่าระบบปฏิบัติการจะประมวลผลเสร็จเมื่อไร

‘เดรโกขอพบค่ะคุณอะลอนโซ’ เสียงไร้ตัวตนของระบบปฏิบัติการสุดอัจฉริยะดังเตือนขึ้นอีกครั้ง

“ให้เข้ามาได้เลยนานา”

‘ปิดหน้าจอด้วยหรือไม่คะ’

“ไม่ต้อง...เปิดระบบป้องกันข้อมูลก็พอ”

‘รับทราบ’

เซสก์สั่งการผ่านคำสั่งเสียงทั้งหมด ซึ่งระบบปฏิบัติการของเขาก็ทำงานได้อย่างดีเยี่ยม และเปิดประตูให้เดรโกเข้ามา

“ว่าไงเดรโก”

“ที่คุณเซสก์ให้ตรวจสอบข้อมูลพนักงานที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ผมเจอน่าสงสัยอยู่หนึ่งคนครับ”

“ใคร” คิ้วเข้มขมวดเป็นปมทันที ปกติแล้วเซสก์ไม่สนใจเรื่องพนักงานสักเท่าไรเพราะมีฝ่ายบุคคลทำอยู่แล้ว แต่ก็คอยตรวจสอบบ้าง ซึ่งปกติก็ไม่มีใครน่าสงสัย

“ชื่อ อนินทิตา โรชาเลส ครับ” บอดีการ์ดหนุ่มหน้าเข้มตอบแล้วส่งประวัติของพนักงานคนใหม่ให้เจ้านายผ่านระบบปฏิบัติการนานาให้แสดงผลขึ้นหน้าจอ ก็ปรากฏภาพของผู้หญิงสวยคมคนหนึ่งพร้อมประวัติคร่าวๆ ของเธอ

“เพิ่งเข้ามาทำงานก่อนเกิดเรื่องได้แค่วันเดียวหรือ” เซสก์กวาดสายตาอ่านข้อความที่ปรากฏ ยอมรับว่าน่าสงสัย คลับคล้ายคลับคลากับเมื่อหกปีก่อนตอนที่มยุรฉัตรเข้ามาทำงานบังหน้า แต่สุดท้ายก็เพื่อจารกรรมข้อมูลงานของเขาตามใบสั่งของศัตรู

“ครับ แต่ตอนนี้เธอก็ยังอยู่นะครับ”

“แล้วอีกคนล่ะ”

“ชื่อ ศศิญา สโนเดอร์...แผนกบุคคลเพิ่งตกลงรับเข้ามาทำงานครับ สัปดาห์หน้าเธอถึงจะเริ่มงาน”

“นามสกุลอะไรนะ” นามสกุลนั้นทำให้ชายหนุ่มขมวดคิ้ว เพราะใกล้เคียงกับศัตรูทีเดียว แต่บางทีอาจเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้ ในเมื่อคนนามสกุลซ้ำกันออกเปลี่ยนถนน

“เธอเข้ามาทำงานแผนกคอมพิวเตอร์ครับ” เดรโกรายงานด้วยตนเอง แม้จะมีประวัติปรากฏอยู่บนหน้าจอก็ตาม

“ถ้าเข้ามาแล้วจับตาดูไว้”

“แล้วมิสโรชาเลสล่ะครับ”

“ปล่อยไปก่อน เดี่ยวให้หนานาตรวจสอบ”

“ครับ” บอดีการ์ดหนุ่มพยักหน้าแล้วล่าถอยออกไป ให้เจ้านายได้ทำงานตามลำพัง

การที่มีคนนามสกุล ‘สโนเดอร์’ มาโผล่ที่ทำงานของเขาในช่วงที่มีผู้บุกรุกเข้ามาในคอมพิวเตอร์เมนเฟรม ช่างบังเอิญเหลือเกินที่ศัตรูรายล่าสุดของพวกเขาก็คือ ‘เวส สโนเดอร์’ อดีตตำรวจสากลที่หนีรอดจากมือ

วูล์ฟ ยัง เพื่อนสนิทของเขาที่เป็นเจ้าพ่อกาสิโนในฮ่องกงและมาเก๊าไปได้
ตอนนี้อยู่ตามตัวไม่เจอ ไหนจะพวก ‘เงา’ องค์กรลึกลับที่ตามพวกเขาไม่
เลิกรา ถ้าเขาเดาไม่ผิด...พวกมันต้องหาทางเล่นงานพวกเขาไม่ว่าทางใดก็ทาง
หนึ่งแน่นอน

หรือว่ามันจะไม่ใช้เรื่องบังเอิญ...

เชสก์ลูปปลายคางครุ่นคิด ตอนนี่วูล์ฟย้ายออกจากฮ่องกงมาอยู่บ้าน
ที่เคย์แมนแล้ว เพื่อจัดการกลบร่องรอยเส้นทางการเงินของพวกเขาไม่ให้
ใครจับได้ ส่วนราม...ดวงตาคู่คมดูเลื่อมมองปฏิทิน แล้วก็คิดขึ้นได้ว่าราม
จะมาถึงแมนฮัตตันวันนี้

“ต่อสายหารามด้วยนานา”

‘รับทราบคะคุณอะลอนโซ’ ระบบปฏิบัติการตอบ แต่กลับไม่ต่อสาย
หารามตามที่สั่งเสียที่ จนกระทั่งเชสก์เริ่มเฉื่อยใจ

“นานา” ดวงตาคู่คมหริ่งนิตๆ ด้วยความสงสัย ตั้งแต่ทำงานมา
ไม่เคยเลยสักครั้งที่ระบบปฏิภาณานานาจะไม่ตอบสนอง

ชายหนุ่มหันความสนใจมาที่คอมพิวเตอร์ของตัวเองแล้วลองกดรีบูต
ระบบอีกครั้ง ทว่า...ตายสนิท! เรียกว่าดับทั้งระบบปฏิบัติการและ
คอมพิวเตอร์ของตัวเอง

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ!” เชสก์สบตเสียงเข้มแล้วลุกขึ้น แต่ชักกว่า ‘ผู้
บุกรุก’ ที่เข้ามาถึงห้องทำงาน

นักธุรกิจหนุ่มเปิดลิ้นชัก คว่ำปิ่นและปลดเซฟพร้อมกันเล็งไปตรง
หน้าอย่างรวดเร็ว จนไม่น่าเชื่อว่าซีอีโอเจ้าของธุรกิจระดับโลกที่มีบอดี้การ์ด
ตามเป็นพรวนอย่างเขาจะทำได้

“สวัสดีคุณอะลอนโซ” เสียงยิวนกวนประสาทดังขึ้นก่อนที่จะเห็นตัว
เพราะผู้บุกรุกยังหลบอยู่ในเงาของความมืดที่หน้าประตู แต่กระนั้นเชสก์ก็
จำได้ดีว่าเป็นเสียงของใคร

ราม รามิเรซ นั่นเอง!

“ทำไมมาไม่บอกไม่กล่าวกันก่อนวะ” เจ้าถิ่นสบถ ชื่นเชพป็นและเก็บลงลิ้นชักโต๊ะทำงานตามเดิม

“บอกก่อนจะได้เห็นบทบัญญัติของนายอะ” หนุ่มลูกครึ่งหน้าคมเดินออกมาจากมุมมืด รอยยิ้มเจ้าเล่ห์และดวงตาวาววับหลังเลนส์แว่นสายตาคู่นั้นทำเอาคนมองเริ่มหมั่นไส้ขึ้นมาทันที

“มาถึงนานหรือยัง”

“ตั้งแต่เมื่อวาน” รามตอบ ใช้ปลายนิ้วดันกรอบแว่นให้เข้าที่ แล้วเดินมานั่งลงตรงหน้าเจ้าถิ่น

“แสดงว่ามีที่พักแล้ว”

“ไม่มี เมื่อคืนนอนแถวๆ ซับเวย์ วันนี้เลยจะมาขออาศัยนายนี้ไง ก็บอกแล้วว่าค่าเช่าอะพาร์ตเมนต์ในแมนฮัตตันนี่โคตรแพง อยู่กับนายสบายกว่า เงินไม่เสียสักเซนต์เดียว”

คนฟังเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย มองข้ามไหล่หนุ่มแว่นจอมกวนไปด้านหลัง แล้วก็หัวเราะหึๆ เมื่อไม่เห็นกระเป๋าสัมภาระเลยสักนิด มีก็แต่กระเป๋าคอมพิวเตอร์เท่านั้นที่ติดตัวรามอยู่เสมอ

“ว่าแต่ระบบปฏิบัติการของนายนี้ห่วยกว่าสกายของไอ้อัลลีย์อีก แค่ส่งสัญญาณรบกวนนิดเดียวก็เจ๊งแล้ว”

“เลิกแะวะฉันแล้วบอกธุระมา”

“จะรีบไปไหนไปไหนวะ” รามทำเสียงขัดใจแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไม่อยากจะรู้เรื่อง เวส สไนเดอร์ เหรอ”

ชื่อศัตรูของวุล์ฟทำให้เชสก์นึกคิดเรื่องของ ‘ศศิณา สไนเดอร์’ และ Mr. S ขึ้นมาได้ เขาว่าจะปรีกริหารามเรื่องนี้พอดี

“ถ้าอย่างนั้นออกไปข้างนอกกัน” ปรกษตาของเชสก์วาววับ

รามกระตุกยิ้มมุมปาก เห็นสายตาท่าทางของเชสก์ก็รู้ทันทีว่าอีกฝ่ายไม่ได้แค่ชวนออกไปข้างนอกอย่างเดียวแน่ จึงตอบยืยงกวนประสาท “นายจะชวนฉันไปเดดอะ”

“ไปตายซะไรราม” เซลล์หัวเราะหึๆ แล้วรีบทุบระบบปฏิบัติการนานาเสียใหม่ รอจนพร้อมใช้งานแล้วจึงลุกขึ้น เดินนำรามออกมานอกห้องทำงาน ก็เห็นเดรโกลุกขึ้นเตรียมพร้อมทันที แต่เซลล์ห้ามไว้เสียก่อน

“ไม่ต้องตาม” เขาบอกเสียงเรียบ

“แต่ว่า...”

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันมีเรื่องหารือกับเพื่อนไม่นาน”

“ครับ” เดรโกจำต้องรับคำและถอยไปตามคำสั่งของเจ้านาย

“นั่นบอดี้การ์ดหรือเมียนายกันนะวะเซลล์” ยังกะตามติดชีวิตเซเลบดังเชียว” หนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-อินเดียหัวเราะเบาๆ ทั้งอัลเบอร์โต วูล์ฟ และเซลล์ล้วนมีบอดี้การ์ดกันทุกคน แต่ละคนก็ตามติดยิ่งกว่าเงาตามตัว

เซลล์ไม่ตอบ ได้แต่หันไปมองเพื่อนด้วยสายตาดูๆ แล้วเดินนำออกจากตึกสำนักงานอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ที่อยู่กลางย่านมิดทาวน์

เซลล์และรามเลือกใช้ระบบขนส่งสาธารณะมากกว่าที่จะใช้รถส่วนตัว เพราะในช่วงเวลาเลิกงานผู้คนออกจากที่ทำงานมุ่งสู่ที่พักหรือสถานที่นัดหมายเช่นนี้ การใช้รถส่วนตัวจะยิ่งเพิ่มความแออัดให้การจราจรมากขึ้นไปอีก และอีกอย่างเซลล์ก็ไม่ต้องการเป็นจุดสนใจด้วย

สองหนุ่มแต่งกายต่างกันสุดขั้ว คนหนึ่งสวมสูทผูกไทเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ส่วนอีกคนแต่งกายสบายๆ ด้วยเสื้อยืดแบบมีฮูดคลุมสีดำ กางเกงยีนส์ซีด และรองเท้าผ้าใบเก่าๆ เดินปะปนกับฝูงชนลงไปยังชั๊วเวย์สถานีที่ใกล้ที่สุด

“มีคนตามเรามา” รามกระซิบพอให้ได้ยินแค่สองคน สีหน้ายิ้มแย้มปกติไม่ให้ใครจับสังเกตได้

เซลล์พยักหน้าเบาๆ รู้สึกตั้งแต่ออกจากอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์แล้ว แต่ไม่แสดงอาการและยังไม่หันไปมองให้คนตามรู้ตัว

สองหนุ่มออกจากรถไฟใต้ดินเมื่อมาถึงสถานีในย่านไชนาทาวน์ เป็น

จึงหะให้มีโอกาสหันไปมอง ‘คนตาม’

“สีกาฟิกา” เจ้าหน้าทีวเคราะห้ข้อมูลหนุ่มกระซิบบอกอีกครั้ง

เชสก็มีโอกาสหันไปมองผู้ติดตาม ก็พบว่าเป็นผู้หญิงรูปร่างสูงเพรียว คนหนึ่ง หน้าตาสะสวยทีเดียว ใบหน้าเรียว คิ้วเข้ม ตาคม แต่งกายคล้ายสาวออฟฟิศทั่วไป เขารู้สึกว่าหน้าตาของเธอคุ้นมาก แต่ไม่มีเวลาพิจารณา เพราะต้องรีบเบนสายตาท่ออกมาก่อน และเธอคนนั้นก็เป็นหน้าไปอีกทางพอดี

สองหนุ่มเก็บความสงสัยไว้ แล้วออกจากสถานนีตรงไปยังร้านอาหาร กึ่งปั๊บนั่น

“มือนี้นายเลี้ยงนะ” รัมรีบออกตัว “เจ้าหน้าที่อย่างฉันเงินเดือนไม่พอกินด้วยซ้ำ”

“ฉันยังไม่ได้พูดอะไรสักคำเลย” เชสก็ปราชัยตามองรัมด้วยสายตา รำคาญนิดๆ เพราะความไร้สาระเสมอต้นเสมอปลายของเพื่อน แล้วหันไปสั่งอาหาร ระหว่างนั้นสายตาก็ปะทะเข้ากับหญิงสาวร่างสูงเพรียวปานนางงาม คนเดิมที่ตามมาตั้งแต่ออกจากอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ เธอหันหน้ามาทางพวกเขา พอเขามองเห็นเธอ เธอก็ยิ้มน้อยๆ แล้วก้มหน้าเล่นโทรศัพท์ต่อ

“นายกำลังทำอะไรอยู่...” หนุ่มแว่นเข้าเรื่องทันที แต่ถูกสายตาคมดุของเชสก็ห้ามไว้เสียก่อน

“เธอยังอยู่”

“ใครวะ” รัมถอดแว่นแล้วขยี้ตา เซดเลนส์แว่นจนสะอาดใสแล้วสวมแว่นกลับเข้าไปอีกครั้ง แต่ก็ยังเห็นหน้าสาวคนนั้นไม่ชัดอยู่ดี กระนั้นก็เถอะ เห็นแค่เลี้ยวหน้ายังรู้ว่า ‘สวยมาก’

“อย่าเพ่งพูดอะไรตอนนี้”

“ในเมื่อเธอตามมาอย่างจงใจ เราก็ต้องทำตามตามปกติ...ใช่ไหม”

น้ำเสียงเจ้าเล่ห์ของรัมทำให้เชสก็เดาได้ทันทีว่าต้องการสื่อถึงอะไร

ในเมื่อยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าผู้หญิงตรงหน้าคือใคร พวกเขาไม่ควรพูดความลับอะไรทั้งนั้น ถ้าเธออยากจะได้ข้อมูลก็ให้รับข้อมูลผิดๆ ไปแทน

เชสก์หัวเราะหึๆ เงยหน้าปราชัยตามองผู้หญิงคนนั้นแวบหนึ่งก็หันมาคุยกับรามอย่างออกรส ทำที่ท่าว่าเป็นเพื่อนรักที่พลัดพรากกันมาแต่ชาติปางก่อน แล้วสังเกตท่าทีผู้หญิงคนนั้นเงียบๆ

สาวสวยคนนั้นสั่งไวน์ระหว่างรออาหาร เธอทำที่เป็นเล่นโทรศัพท์บ้าง รับโทรศัพท์บ้างราวกับกำลังนัดกับใครบางคน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครตามมาสมทบเสียที จนเชสก์อดยิ้มไม่ได้

“ยังเนียนไม่พอ” เขาหัวเราะแล้วส่ายหน้าไปมา ตลอดชีวิตการทำงานของเขาเจอคนมาหลายรูปแบบ ไหนจะศัตรูอีกมากมาย แต่ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นมืออาชีพ ผิดกับสาวสวยตรงหน้าลิบลับ

“แต่สวยโคตรๆ” รามยิ้มเคลิ้มแล้วหันมาหาเชสก์อย่างรวดเร็ว “ฉันจอง!”

“อะไรของนายวะราม”

“ไม่รู้ละ คนนี้นายห้ามยุ่ง ฉันจองแล้ว”

“ตามสบาย” เชสก์หัวเราะลงคอ ยอมรับว่าสาวตรงหน้าสวยมาก แต่ไม่ใช่สเปกเขาลักนิต เธอสวยเกินไป แม้ว่าฝีมือจะดูอ่อนหัดเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ที่เคยถูกส่งมาเล่นงานเขาก็เถอะ

“วันนี้ไม่เหมาะที่จะคุย ไว้พรุ่งนี้ฉันจะเข้าไปหานายที่สำนักงาน”

“ไม่ต้องมา” เจ้าถิ่นรีบห้าม “ยิ่งนายมาบ้านเปี้ยนกับฉันจะยิ่งน่าสงสัย มีอะไรฉันจะติดต่อนายเอง นายก็ทำงานของนายไปเถอะ” พุดพลางส่งคีย์การ์ดและกุญแจอะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่งในย่านบรูกลินไฮต์ให้ ทำให้รามสงบปากสงบคำได้ในทันที

“ทำเหมือนฉันเป็นอิเหนาของนายไปได้ ให้กุญแจห้องไว้ มีอะไรนายจะมาหาเอง” รามหัวเราะลั่นชนิดที่ว่าทำให้คนทั้งร้านหันมามองเป็นจุดเดียว รวมทั้ง ‘สาวสวย’ คนนั้นด้วย

เชสก็ทำท่าขุ่นลุก เขาไม่พูดอะไร แต่กลับเงยหน้าสบตาสาวสวยคนนั้นอีกครั้ง และคราวนี้ชัดกว่าทุกครั้งตั้งแต่ที่เธอหลบตามเขามา ทำให้เขาจำได้ทันทีว่าเธอคือใคร

อนินทิตา โรชาเลส...พนักงานใหม่ของเขานี่เอง

ผู้บริหารหนุ่มยิ้มมุมปาก ในเมื่อยังตามหาตัว Mr. S ไม่เจอ และเธอก็กลับมาปรากฏตัวในช่วงสถานการณ์นี้ เกรงว่าจะปล่อยผ่านไปไม่ได้เสียแล้ว

รอยยิ้มและนัยน์ตาวาววับที่แสดงออกถึงการ ‘รู้ทัน’ ของเขาทำให้สาวสวยรายนั้นหุบยิ้มทันที แต่เธอก็เผลอด้วยการหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาไวยวายใส่ว่าเพื่อนไม่มาตามนัด ก่อนจะวางเงินและเดินออกจากร้านไปทันที “ไปเถอะ” เชสก็วางเงินและลุกเดินตามอนินทิตาไปทันที ไม่สนใจว่ารามจะกินเสร็จแล้วหรือไม่

“รอดด้วยสิวะ” รามพยายามเรียกเพื่อน แต่ไม่ทันแล้ว เชสก็ไม่สน จนรามต้องรีบเคี้ยวรีบกลืน แล้วเดินตามเชสก็ออกไป

ชีอีโหนุ่มรีบตามออกมาจนถึงหน้าร้านแต่ก็ไม่เจอใคร ทั้งที่จับตามองและตามเธอมาติดๆ แล้ว คลาดสายตาแค่เดี๋ยวนิดเดียวคือตอนที่เดินออกมา แต่ตอนนี้เธอหายไปไหน

เชสก็ถอนหายใจแล้วหันหลัง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจหันกลับมาอย่างรวดเร็วพร้อมกับคว้าข้อมือหญิงสาวที่กำลังเอื้อมมาหมายจะตะเบ่าเขาได้สำเร็จ ทั้งยังผลักร่างเพรียวบางนั้นแนบชิดกับผนังตึกหน้าร้าน

“บอกมาว่าเธอตามฉันมาทำไม!” เขากะชิบขู่เสียงเข้ม ดวงตาวาววับส่งผลให้หญิงสาวตัวสั่น ดวงตากกลมโตมีแววหวาดหวั่นเล็กน้อย

“ฉันเป็นพนักงานของคุณไงคะ” ไม่ใช่หน้าตาเท่านั้นที่น่ามอง เสียงของเธอก็อ่อนหวานไพเราะ แม้ว่าจะยังสั้นอยู่น้อยๆ ก็ตาม

ระยะใกล้กันแค่นี้เชสก็สังเกตได้ว่าหญิงสาวกำลังกลัวเขาจริงๆ ไม่ได้เสแสร้งแต่อย่างใด เพราะถ้าเธอแสร้ง...เขาจะจับได้

“ตามมาทำไม” เซลล์ถาม ยอมปล่อยสาวตรงหน้า แต่ก็ยังใช้สายตาดูๆ กำราบเธอไว้

“ก็ฉัน...” หญิงสาวก้มหน้านิดๆ พร้อมกับยิ้มเขินอาย เท่านั้นเซลล์ก็เข้าใจทันทีว่าเธอตามเขามาเพราะอะไร

ชายหนุ่มกวาดสายตามองสาวตรงหน้า เธอสวยมากก็จริง ถ้าในยามปกติเขาคงสนใจให้แล้ว แต่ตอนนี้ไม่ใช่ เขายังจดจ่อกับเรื่อง ‘บางคน’ เกินกว่าที่จะมาสนใจใคร และอีกอย่าง...เขาไม่ไวใจเธอ

“อย่าทำแบบนี้อีกถ้าไม่อยากจะถูกล้อออก” เซลล์ถอยหลังออกห่างจากสาวสวยที่ได้ชื่อว่า ‘พนักงาน’ ของตัวเอง พอดีกับที่รามเดินออกมา จึงพากันกลับไปโดยไม่สนใจสาวสวยคนนั้นอีก

หลังจากผู้ชายสองคนนั้นเดินออกไปแล้ว อนินทิตาก็ได้แต่ถอนหายใจโล่งอก ดวงตาคู่สีน้ำตาลเข้มนองตามหลังเซลล์ไป แสร้งทำสีหน้าแววตาอาลัยอารมณ์ยามที่เขามองกลับมา ทว่าเมื่อเขาไปจนลับสายตาแล้ว ดวงตาของหญิงสาวก็เปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นมาทันที

คิดว่าหล่อนักหรือ!

คนหนึ่งก็ตัวใหญ่ชนคอกอย่างกับกระทิงผสมควายไปชั้น แถมชอบเก๊กทำหน้าบึ้ง ส่วนอีกคน...พอมแห้งแรงน้อย หน้าตาอย่างกับโจร สายตาก็กว่นประสาธ เธออยากเข้าใจลัทธิที่ไหน ถ้าไม่ใช่เรื่อง ‘งาน’ เธอจะไม่เฉียดกรายเข้าใจลัทธิสองคนนั้นเด็ดขาด คิดแล้วก็ขมลูก อยู่ดีไม่ว่าดีต้องไป ‘อ่อย’ คนพวกนั้น แต่จะอย่างไรก็ได้ อยากรู้เสียมันก็คืองาน สุดท้ายเธอก็ต้อง ‘ทำ’ อยู่ดี

อนินทิตาทำท่าสยดสยองแล้วเดินไปขึ้นรถไฟใต้ดินมุ่งหน้าสู่ที่พักของเธอที่อยู่ฝั่งบรุกลิน ยึดอะพาร์ตเมนต์ของพี่สาวในย่านบรุกลินไฮด์เป็นที่พักที่จริงเธอมีอะพาร์ตเมนต์ของตัวเองอยู่ย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์ในแมนฮัตตัน แต่ถ้าพนักงานบริษัทอาศัยอยู่ย่านนั้นก็ดูน่าสงสัยเกินไปสักหน่อย เพราะ

เธอยังคงต้องอยู่ในอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ต่อจนกว่าจะได้หลักฐานทุกอย่าง

อะพาร์ตเมนต์ของพี่สาวมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีเยี่ยมเพราะพี่เขยตัวดีเคยเป็นทหารหน่วยเดลตา ฟอร์ซ^๑ มาก่อน และเมื่อพี่สาวและพี่เขยต้องตามอารักขาเจ้านายที่เดินทางไปประชุม เธอจึงถือโอกาสนี้ 'ยัด' อะพาร์ตเมนต์นี้ไว้เสียเลย

เมื่อกลับมาถึงแล้ว อย่างแรกที่อนินทิตาทำคือล้างเครื่องสำอางที่โบกไว้เสียหนากว่าคอนกรีตบนพื้นถนนออก รวบเรือนผมหนานุ่มยาวถึงกลางหลังขึ้นแล้วมัดเป็นมวยหลวมๆ ไว้กลางศีรษะ ถอดคอนแทกต์เลนส์และสวมแว่นตาแทน จากนั้นจึงเปิดคอมพิวเตอร์และเปิดภาพที่แอบถ่ายขึ้นมา

เธอไม่ได้นั่งเล่นนั่งแชดมือถืออยู่ในบาร์เสียเมื่อไร แต่เธอแอบถ่ายรูปผู้ชายสองคนนั้นต่างหาก!

หญิงสาวยิ้มเจ้าเล่ห์ ส่งภาพจากโทรศัพท์เข้าคอมพิวเตอร์ จากนั้นจึงเปิดโปรแกรมเทียบไบโอหน้าเพื่อค้นหาประวัติอาชญากรรม

แน่นอนว่าเธอรู้จัก เซสก์ อะลอนโซ ลูกชายของฟรานซิสโก อะลอนโซ โดมิงเกส อดีตเจ้าของธุรกิจค้าอาวุธสงครามรายใหญ่ติดอันดับโลกเป็นอย่างดี ประวัติของเขาขาวสะอาด ไม่ว่าจะประวัติงานหรือธุรกรรมทางการเงินก็เถอะ แต่อีกคนนี่สิ...

ผู้ชายผอมแห้งแรงน้อย ผมหยักศกยาวเคลือบว่า หน้าตาคมเข้ม สวมแว่นตาดูคล้ายสุภาพเรียบร้อย แต่ออนินทิตาไม่เชื่ออย่างนั้น เธอจำดวงตาวาววับหลังเลนส์แว่นคู่นี้ได้ เธอไม่เชื่อเด็ดขาดว่าผู้ชายท่าทางแบบนี้จะคบกับซีอีโอบริษัทระดับพันล้านอย่าง เซสก์ อะลอนโซ ได้

นิ้วเรียวยาวพรมลงบนคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์อย่างไม่ค่อยชำนาญนัก รออยู่นานข้อมูลของชายผู้ต้องสงสัยคนนั้นก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

^๑ หน่วยรบพิเศษของกองทัพบก

เขาชื่อราม...ราม รามิเรช ชายหนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-อินเดีย เชื้อสาย
บราซิล เกิดและโตในอเมริกา มีพี่สาวหนึ่งคนชื่อว่าเปมิกาซึ่งทำงานในฟราน-
ซิสโก อินด์สตรี้ส์ แต่กลับไม่ปรากฏประวัติการทำงานของเขา ระบุสถานะ
ว่ากำลัง 'ตกงาน'

แต่เป็นเพื่อนกับ เซสก์ อะลอนโซ อย่างนั้นหรือ...

อนินทิตานีวน้ำ มองอย่างไรก็ไม่สมเหตุผลสมผลเอาเสียเลย ผู้ชาย
คนนี้ลึกลับเกินไปจนมองผ่านไม่ได้ เธอตัดสินใจว่าเธอจะต้อง 'จับตา' ดูสอง
คนนี้ต่อไปอีกสักกระยะ จนกว่าจะรู้ว่าพวกเขาคือใครกันแน่

๒

ผู้หญิงปริศนา

ท่ามกลางความวุ่นวายและผู้คนมากมายในมหานครนิวยอร์ก หญิงสาวร่างเล็กบอบบางคนหนึ่งเดินออกมาจากสนามบินจอห์นเอฟเคนเนดีและขึ้นรถไฟใต้ดินตรงมายังที่พักที่อยู่ในย่านบรูกลินไฮต์ ฝั่งบรูกลิน เธอต้องใช้เวลาเล็กน้อยจึงจะหาที่พักตาม ‘ใบสั่ง’ ที่ได้มา ซึ่งเป็นอะพาร์ตเมนต์ที่อยู่ไม่ไกลจากสวนสาธารณะใต้สะพานบรูกลินเท่าไร ทั้งยังมองเห็นแม่น้ำอีสต์จากด้านหน้าอะพาร์ตเมนต์อีกด้วย

ศศิณายิ้มน้อยๆ คิดในแง่ดีว่าอย่างน้อยอะพาร์ตเมนต์แห่งนี้ก็หรูหรา บรรยายาศดี มีที่ให้เธอพักผ่อนจิตใจหลังจากที่ต้องไปทำงานตาม ‘ใบสั่ง’ ซึ่งก็ไม่ว่าต้องใช้เวลานานเท่าไรจึงจะมีอิสระและกลับไปหา ‘ลูกชาย’ ได้

พรุ่งนี้เธอจะเริ่มงานที่อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ ต่อให้ไม่อยากรทำอย่างไร แต่ใบหน้าน่ารักของเด็กชายวัยสี่ขวบคือแรงผลักดันให้เธอรีบสะสางงานพวกนี้ไปเสีย อับราฮัมรับปากแล้วว่างานนี้จะเป็นงานสุดท้าย เมื่อ

เสร็จงานแล้วเธอจะได้ชีวิตใหม่ และได้กลับบ้าน

หญิงสาวใช้เวลาจัดของในห้องไม่นานนักเพราะอะพาร์ตเมนต์ที่นี่ก็ ตกแต่งพร้อมอาศัยอยู่แล้ว ส่วนเธอก็มีข้าวของเล็กน้อย แค่อเสื้อผ้าสำหรับ ทำงานและชุดลาลองไม่กี่ชุด คอมพิวเตอร์แลปท็อปและยาสำหรับโรค ประจำตัวเท่านั้น หลังจากเก็บของเรียบร้อยจึงเดินออกมาจากห้อง ตั้งใจว่าจะไปสำรวจร้านอาหารและไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะใต้สะพานบรูกลินเสีย หน่อย

ศคินานั่งลงบนเก้าอี้ริมแม่น้ำฮิสต์ใต้สะพานบรูกลิน มองตึกฝั่งแมน- ฮัตตันที่เริ่มเปิดไฟหลากสีล้น มองผู้คนที่มาเดินเล่น ออกกำลังกาย และนัก ท่องเที่ยวมากมายที่มาเก็บภาพแสงสีของมหานครนิวยอร์ก เห็นแล้วก็อด เหนงาไม่ได้ จึงหยิบโทรศัพท์ขึ้น ตั้งใจจะต่อสายคุยกับอเล็กซานโดร แต่แอบรำลึกก็โธ. มาเสียก่อน

“คะ” หญิงสาวต้องกดรับอย่างเสียไม่ได้

“เห็นใครฟ้ที่อยู่นโน๊ะข้างเตียงหรือเปล่า” ปลายสายถาม

หญิงสาวขมวดคิ้ว นึกย้อนถึงตอนเก็บของ เธอจำได้ว่าเห็น แต่ก็ไม่ได้ หยิบขึ้นมาดูเพราะไม่กล้าแตะต้องข้าวของของเขาหากยังไม่ได้รับอนุญาต

“ว่ายังไง” เสียงของเขาเข้มขึ้นจนศคินาต้องรีบตอบ

“เห็นคะ”

“พรุ่งนี้ไปทำงานก็เอาไปด้วย ฉันเชื่อว่าเธอรู้ว่าจะต้องทำยังไง”

“คุณต้องการอะไรคะ” เธออดสงสัยไม่ได้ เขาต้องการให้เธอทำอะไร กันแน่ ส่งเธอมาถึงนิวยอร์กเพื่อให้ทำงานกับอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ แต่ กลับยังไม่บอกเสียทีว่าสิ่งที่เขาต้องการคืออะไรกันแน่

“ทำตามทีบอกก็พอ ไว้เธอเชื่อมต่อได้เมื่อไหร่ฉันจะสั่งเธออีกที”

“ฉันอยากคุยกับอเล็กซ์” หญิงสาวลองเสียงขอร้องเขา กลัวว่าลูกจะ ร้องไห้หาเพราะเธอเลี้ยงลูกมาตามลำพังตั้งแต่แรกเกิด อยู่ด้วยกันตลอด เวลาจนกระทั่งเขาก้าวเข้ามาและแยกเธอออกมาจากเด็กชาย

“ได้สิ” อับราฮัมรับคำพร้อมกับเปิดกล่องวิดีโอคอลให้ แล้วหันไปเรียกอเล็กซานโดร “อเล็กซ์ มามีของลูกจะคุยด้วย”

“ฮะ” เด็กชายรับคำสั่งเสียงใสจากที่ไกลๆ พร้อมๆ กับที่เด็กชายร่างกลมป้อมวิ่งถลามาหาอย่างรวดเร็ว แล้วร้องเสียงดังลั่นบ้าน “مامی!”

“ไงตัวแสบ”

“مامีไปนาน ผมคิดถึงمامีฮะ”

แค่ได้ยินน้ำเสียงจ้อเลาะข้างอذنของเด็กชาย หัวใจของหญิงสาวก็ไหววุบ เธอมองใบหน้าและแววตาไร้เดียงสาแล้วก็น้ำตาคลอ

“แม่มก็คิดถึง แต่แม่ต้องมาทำงาน อเล็กซ์อย่าดิ้นนะ”

“ไม่ดิ้นเลยฮะ” เด็กชายส่ายหน้ารัวจนผมสีน้ำตาลเข้มกระจ่ายยุ่งเหยิง พวงแก้มอวบยุ่น้ำพัดลั่นไปตามจังหวะส่ายหน้าด้วย ภาพนั้นเรียกรอยยิ้มจากหญิงสาวได้ทันทีแม้ว่าจะอยู่ในสภาวะเครียดก็ตาม

“ทำการบ้านหรือยัง”

“ทำแล้วฮะ” เด็กชายตอบเสียงใส แรกๆ ก็สีหน้ายิ้มแย้มดี แต่หลังๆ มากลับค่อยๆ เบะปากตั้งท่าจะร้องไห้ จนศินาต้องปลอบ

“เป็นลูกผู้ชาย แม่สอนว่ายังงี้”

“ต้องไม่ร้องไห้ง่ายๆ ฮะ” เด็กชายอเล็กซ์ตอบ พยายามข่มใจไม่ร้องตามที่แม่สอน ผลคือสะอื้นฮักจนไหล่เล็กละตาม

“ถ้าอเล็กซ์ร้องไห้ แม่จะเป็นห่วง”

“แต่ผมคิดถึงمامีนีฮะ” เด็กชายแย้งเสียงใสเจือสะอื้นแล้วรีบเช็ดน้ำตา “แต่ผมจะเป็นเด็กดีฮะ จะเรียนเก่งๆ แล้วช่วยمامีทำงาน มามีจะได้ไม่ต้องไปไกล”

“โอ้อเล็กซ์” ได้ยินอย่างนั้นแล้วน้ำตาก็พานจะไหลออกมาเสียให้ได้ แต่หญิงสาวหัวใจแกร่งฝืนยิ้มให้เด็กชายแล้วส่ายหน้าเบาๆ “แม่จะรีบกลับนะ”

“ตั้งใจทำงานนะฮะ”

ศินายิ้มให้เด็กชาย “แม่จะตั้งใจทำงาน”

“รักมามีอะ” อเล็กซานโดรส่งโทรศัพท์ให้ ‘พ่อ’ แล้ววิ่งหายไป

“พู่นี่ฉันจะติดเธออีกที” อับราฮัมออกคำสั่งเหมือนอย่างเคย
อย่างที่เคยกันครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน...

ศศิณาทอนหายใจ พูดยังนี่แล้วเธอจะอย่างไรได้นอกจากพยักหน้าและกตเวทิตา หย่อนโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋าเสื้อโคต แล้วเบนสายตากไปยังผู้คนมากมายที่ริมแม่น้ำอีสต์ แต่เธอกลับไม่ได้มองใครจริงจังเลย หญิงสาวเอาแต่นั่งเหม่อ สิ่งที่เธอนึกถึงคือความทรงจำและสาเหตุที่ทำให้เธอจากบ้านมาไกลถึงที่นี่ ชัยยังมี ‘ลูกติด’ อีกต่างหาก

แต่คิดเสียตายอย่างไรก็ตามัน เวลาล่วงเลยผ่านมาถึงห้าปี เธออยู่หลังไม่ได้อีกแล้ว จะมีก็แต่ต้องก้าวต่อไปเท่านั้น

หญิงสาวยิ้มกับตัวเอง เงยหน้ามองสะพานบรุกลินที่เชื่อมระหว่างเกาะแมนฮัตตันกับฝั่งบรุกลิน พู่นี่...เธอจะต้องเข้าไปทำงานใกล้กับ ‘เขาคอนัน’ ทั้งที่เธอไม่ต้องการเลยแม้แต่นิดเดียว

เช้าวันทำงานวันแรกของสัปดาห์ เสียงนาฬิกาปลุกบนตู้เล็กๆ ปลุกให้หญิงสาวร่างเล็กแบบบางที่นอนอยู่บนเตียงสะดุ้งตื่นงัวเงียลุกขึ้นหันไปปิดเสียงนาฬิกา นึกอยากหยุดเวลาไว้แค่นี้ เธอไม่อยากไปทำงานเลยสักนิด แต่สุดท้ายก็ได้แต่สวดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วลุกจากที่นอน พับผ้าห่มเก็บเตียงเรียบร้อยแล้วตรงเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ทำอาหารเข้าง่าย ๆ กินรongsท้อง แต่ก็กินได้ไม่มาก สมองคิดแต่เรื่องการไปทำงานที่อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ จนสุดท้ายแล้วเธอก็นอนไปได้แค่สองสามคำเท่านั้นก็ต้องเททิ้งไป

ศศิณาทอนหายใจ เดินมาตรวจเช็คความเรียบร้อยอีกครั้ง ภาพสะท้อนจากกระจกเผยให้เห็นหญิงสาวชาวเอเชียร่างเล็ก ผิวขาวเหลือง ผมยาวสลวยรุ่มร่ามกรอบหน้า สภาพไม่ต่างจากผิวจูอนทีเดียว

บุคลิกภาพคือความประทับใจแรกเมื่อพบกัน ต่อให้จะไม่อยากไปทำงานที่นั่นอย่างไรก็เถอะ แต่เธอจะทำตัวโหมมเหมือนคนใกล้ตายแบบนี้ไม่

ได้ คิดแล้วหญิงสาวก็เติมเครื่องสำอางเสียหน่อย ริมฝีปากที่เคยซีดเซียว ถูกเติมด้วยลิปสติกสีแดงสด ดวงตากลมโตถูกเน้นด้วยอายไลเนอร์จนคม เข้มโฉบเฉี่ยว แค่นี้ก็แทบไม่เหลือเค้าเดิมแล้ว

หญิงสาวยิ้มให้ตัวเอง ได้แต่หวังว่าเธอคงไม่ดวงตกเจอ ‘เขา’ หรือถ้าช่วยขนาดนั้นจริงๆ ก็ขอให้เขาจำเธอไม่ได้แล้วกัน

ศศิณาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หันไปคว้ากระเป๋าสะพายที่ด้านในบรรจุโทรศัพท์สำคัญตามคำสั่งไว้มาสะพายไหล่ จากนั้นจึงเดินออกจากที่พัก มุ่งหน้าสู่ใจกลางแมนฮัตตันซึ่งเป็นที่ตั้งของอะลอนโซ ทาวเวอร์ ตึกสำนักงานของอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์

อะลอนโซ ทาวเวอร์คือ ตึกสูงราวสี่สิบชั้นกลางย่านมิดทาวน์ที่แม่ไม่โดดเด่นเมื่อเทียบกับตึกเอ็มไพร์สเตต หรือตึกไครสเลอร์ แต่รูปทรงทันสมัยและกรุด้วยกระจกวันเวย์ทั้งหมดก็ดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยว หรือแม้กระทั่งคนที่อาศัยอยู่ในแมนฮัตตันก็ตาม หนึ่งในนั้นคือศศิณาสาวหยุดเดิน ไม่สนใจผู้คนที่เดินผ่านมาผ่านไป เพราะสายตาของเธอจดจ้องอยู่ที่ตึกตรงหน้าเสียแล้ว

หวังว่าจะไม่เจอเขาแล้วกัน...

หญิงสาวได้แต่ภาวนาในใจซ้ำๆ ให้กำลังใจตัวเองว่าอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์มีตั้งหลายสิบชั้น พนักงานตั้งเท่าไร ไม่มีทางที่เธอจะเจอเธอย่างแน่นอน

ศศิณาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินเข้าไปติดต่อกับประชาสัมพันธ์ ส่งเอกสารยืนยันตัว ใบสมัครจากทางเอเจนซีที่เธอไม่รู้ว่ามีพวกของอับราฮัมทำอะไรถึงมีมันขึ้นมาและส่งให้เธอได้ แต่ทุกอย่างก็ทำให้เธอผ่านด่านและมานั่งในแผนกคอมพิวเตอร์ของสำนักงานได้

ถ้าเปรียบซิลิกอน วาลเลย์^๒ เป็นอาณาจักรไอทีที่ยิ่งใหญ่และเป็นที่ไฝ่ฝันของพนักงานออฟฟิศทุกคนแล้วละก็ อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ก็คงจะ

เป็นอันดับต้นๆ ของฝั่งอีสต์โคสต์เช่นกัน

เสียงต้อนรับของระบบปฏิบัติการนานาทำให้ศินารู้สึกที่งเล็กน้อย เพราะที่นั่นทันสมัยและอุดมไปด้วยเทคโนโลยีมากกว่าทุกบริษัทที่เธอเคยเข้าไป ‘ทำงาน’ ระบบสั่งการด้วยคำสั่งเสียง มีระบบปฏิบัติการที่ปรากฏตัวได้ทุกที่ในตึกควบคุมความปลอดภัยของข้อมูล เห็นแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ว่าในเมื่อมีระบบอัจฉริยะขนาดนี้อยู่ในสำนักงาน แล้วจะจ้างพนักงานแผนกคอมพิวเตอร์และไอทีไปทำไม

แต่อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ยังสร้างความประหลาดใจให้เธออีกมาก...

ในใจกลางแมนฮัตตันที่มีพื้นที่ค่อนข้างจำกัด ไม่เหมือนบริษัทต่างๆ ในซิลิกอน วาลเลย์ที่อยู่ติดอ่าวซานฟรานซิสโกซึ่งพื้นที่เหลือเฟือ แต่อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์กลับทำโฮมออฟฟิศได้บรรยากาศเดียวกับหลายบริษัทชั้นนำ แต่ละชั้นดูกว้างขวาง พนักงานแต่งตัวตามสบาย แต่ละคนมีมุมทำงานของตัวเอง จะตกแต่งอย่างไรก็ได้

ศินาสสนใจโต๊ะทำงานของสาวคนหนึ่งที่วางต้นไม้ไว้ล้อมรอบราวกับอยู่ในป่า ซึ่งมารู้ทีหลังว่าเธอเป็นหนึ่งในทีมโฆษณาและรักการเดินทางเป็นพิเศษ เธอจะมีแรงบันดาลใจก็ต่อเมื่อมีต้นไม้อยู่ใกล้ตัวเท่านั้น

น่าสนใจมาก!

นอกจากโฮมออฟฟิศสะดวกสบายแล้ว ยังมีฟิตเนส มุมอ่านหนังสือ พักผ่อนสบายๆ มีแม้กระทั่งเกมต่างๆ ให้ในแต่ละชั้นอีกด้วย

ศินาถูกพามาที่ชั้นเก้าซึ่งเป็นชั้นกลาง เพราะตึกนี้แบ่งเป็นออฟฟิศแคียลิบชั้นล่างเท่านั้น ส่วนยี่ลิบชั้นบนแบ่งเป็นห้องพักเหล่าคนสนิทของเชสก์ อะลอนโซ และยังแบ่งเป็นเล็บและชั้นสะสมซูเปอร์คาร์ แน่แน่นอนว่า

^๒ พื้นที่ทางตอนใต้ของอ่าวซานฟรานซิสโก ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัทเทคโนโลยีที่ใหญ่ที่สุดของโลก

สองชั้นบนสุดเป็นเพนต์เฮาส์หูลู่ส่วนตัวของเชลล์ อะลอนโซ เจ้าของบริษัทนี้

หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งรับหน้าที่เป็นที่เลี้ยงและคอยสอนงานศคินาตลอดครึ่งวันเช้า ศคินาไม่ใคร่จำชื่อเพื่อนร่วมงานเท่าไรนักเพราะมั่นใจว่าอยู่ไม่นานแน่ เพราะทุกครั้งที่ ‘พวกนั้น’ ใช้เธอทำงานจนบรรลุป้าหมายที่ต้องการแล้ว ก็พาเธอออกจากพื้นที่โดยเร็ว

‘ยินดีต้อนรับสู่อะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์และระบบปฏิบัติการนานา กรณาส์ไสยสเซอร์เนมและพาสเวิร์ด’

แค่เปิดคอมพิวเตอร์ก็เจอปัญหาใหญ่ทั้งที่ยังไม่ทันลงมือ ‘ทำงาน’ ด้วยซ้ำ ในเมื่อที่นี่ใช้ระบบปฏิบัติการสุดไฮเทค ที่ตรวจจรรหัสเข้าถึงงานของพนักงานทุกคน แล้วเธอจะผ่านด่านโดยไม่มีใครจับได้ได้อย่างไรกัน

ดวงตาคู่กลมโตมองแฟลชไดรฟ์ ‘คำสั่ง’ ที่วางไว้ใกล้มือ แล้วเธอก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เธอทำไม่ได้แน่ อย่างน้อยก็ต้องเรียนรู้ระบบปฏิบัติการนานาอีกสักพักให้รู้ว่าทำงานอย่างไร ต้องฝ่ากีด่านอร์มัลต์ถึงจะบรรลุด่านเซียนจะเข้าเมนเฟรมได้ เธอถึงจะกล้าเชื่อมต่อไดรฟ์นี้

พนักงานคนใหม่ถอนหายใจแล้วรีบเก็บไดรฟ์เจ้าปัญหาก่อนที่ใครจะเห็นมัน ความรีบทำให้หล่นจานจนเผลอทำตกพื้น

“เฮล!”

เสียงเรียกของใครบางคนทำเอาศคินาสะดุ้งใจหายวาบ พอตั่งสติได้ก็หันไปตามเสียง แล้วก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะเธอแน่ใจว่าไม่รู้จักหญิงสาวร่างสูงเพรียวบาง ใบหน้าคมคายแบบสาวละตินอเมริกาตรงหน้าเลยสักนิด จำได้ว่าเจ้าหล่อนไม่ได้อยู่แผนกนี้ด้วยซ้ำ

“รู้จักฉันด้วยหรือคะ” ถามพลางชี้หน้าตัวเองอย่างงงๆ ในใจก็คาดเดาไปต่างๆ นานา หรือว่าจะเป็นเพราะเธอเป็นน้องใหม่ เลยมีคนรู้จักอย่างนั้นหรือ

“รู้สิ” สาวสวยตอบอย่างอารมณ์ดีพร้อมทั้งฉีกยิ้มหวานปานนางงามจักรวาล แล้วอธิบายต่อไปว่า “ฉันบอกว่าคอมพิวเตอร์ฉันเสีย ฉันเลยเดิน

ลงมาที่นั่นเพราะเห็นว่ามีพนักงานใหม่ เขาให้ฉันมาหาเอส แล้วก็ชี้มาตรงนี้”

“ทำไมไม่โทร. มาแจ้งล่ะคะ ไม่ต้องเดินมาเองก็ได้”

“ฉันชอบออกกำลังกายนะ” สาวอารมณ์ดีตอบแล้วยื่นมือมาให้ “ฉันชื่อ อนินทิตา โรชาเลส เรียกอนินก็ได้”

ศศิณาลึกคิ้วเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อแบบไทย เพราะมองแล้วสาวตรงหน้าไม่มีความเป็นไทยตรงไหนเลย

“อย่าให้อธิบายเลย ยาวแน่ๆ เธอเป็นว่ามีเชื้อสายไทยสักยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์นะ สถิติความน่าจะเป็นของลักษณะทางพันธุกรรมไม่แสดงออกมากหรอก ยีนเด่นกลบหมดแล้ว” อนินทิตาพูดแล้วก็หัวเราะ ดูอารมณ์ดีมากจนศศิณาอดรู้สึกไม่ได้ว่า...อนินทิตาสติดีหรือเปล่า

“ห้องทำงานคุณอยู่ชั้นไหนคะ ฉันจะขึ้นไปดูให้” ถ้าไม่รีบเข้าเรื่อง สาวตรงหน้าต้องพาเธอเสียดสีตามไปแน่ๆ

“ไม่เอา่น้า” คนสวยเบะปากทันที

“แต่เนื้เวलगานนะคะ”

“และก็ใกล้พักแล้วด้วย เป็นเวลางานที่สาวๆ รวมกลุ่มนินทาเจ้านายเลยละ”

“ทำไมหรือคะ” ศศิณาขมวดคิ้ว ในเมื่อมีระบบปฏิบัติการสุดอัจฉริยะคอยสอดแนมทุกการเคลื่อนไหวขนาดนี้ ยังมีคนกล้านินทาเจ้านายอีกหรือ

“เขาวกัันน้า...คุณอะลอนโซชอบสาวเอเชีย เวลาที่มีพนักงานเข้ามาใหม่ทีไร ถ้าเป็นคนเอเชีย ส่วนมาก...ไม่รอด” คราวนี้สีหน้าของสาวอารมณ์ดีไม่เหลือเค้าความขี้เล่นอีกต่อไป ทำเอาคนฟังใจหายวาบ

“จริงหรือคะอนิน” ศศิณาถามเสียงลั่น เธอกลัวว่าถ้าเป็นอย่างนั้นจริง...เธออยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว!

ความเงียบของอนินทิตาทำให้ศศิณากลัว จนรู้สึกถึงเหงื่อที่เริ่มผุดพรายตามปลายจมูกและไรผม รอว่าอนินทิตาจะพูดอะไรต่อ ทว่า...

“ฉันล้อเล่น!” อนินทิตาโพล่งแล้วฉีกยิ้มแบบนางงามจักรวาลอีกครั้ง

จนคนที่ตั้งใจจะโกรธก็กลับโกรธไม่ลง

“ฉันตกใจหมดเลย” จากที่ตกใจกลัวแทบตาย แต่พอรู้ว่าอีกฝ่ายแค่ล้อเล่น ศคินาก็ค่อยถอนหายใจโล่งอก

“ไปเถอะ ได้เวลาพักแล้ว เราไปหาอะไรกินกัน”

คำชวนของสาวสวยตรงหน้าทำให้ศคินาลังเล เธอไม่ค่อยมีเพื่อนมากนัก ไม่รู้ว่าการเป็นเพื่อนกับอนินทิตาจะส่งผลอย่างไรกับตัวเองบ้าง เมื่อไรที่เธอออกไปจากที่นี่ อนินทิตาคงเดือดร้อนมากที่สุดทีเดียว

“ไม่ดีกว่าค่ะ” เจ้าของเสียงหวานปนเศร้าตอบ

“ทำไมจะไม่ดีล่ะ มากๆ มากับฉันค่ะ มีร้านอร่อยเลยไปแค่สามสี่บล็อกเอง อร่อยกว่าที่นี้เยอะด้วย” อนินทิตาทำตาแพรวพราว แล้วดึงแขนศคินาให้ลุกขึ้นแล้วพาเดินไปทันที โดยไม่สนใจความสมัครใจของอีกฝ่ายเลยสักนิด

สาวเอเชียร่างเล็กได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงๆ เชื่อแล้วว่าอนินทิตาเป็นคนสวยและ ‘ประหลาด’ ได้ใจดีจริงๆ

นับตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาทำงาน ชื่อของ ศคินา สไนเดอร์ อยู่ในความสนใจของเซสก์ตลอดเวลา แม้จะไม่ลงไปดูด้วยตัวเอง แต่เขาก็สั่งให้เดร์โกจับตามองเธอตลอด มีระบบปฏิบัติการนานาคอยดูแลความผิดปกติของสาวคนนั้น แต่ก็ยังไม่พบพิรุณใดๆ เธอแค่เปิดคอมพิวเตอร์และเข้าระบบล็อกอินของพนักงานตามปกติ

‘คุณเดร์โกมารอพบคะคุณอะลอนโซ’ ระบบปฏิบัติการนานารายงานเจ้านายที่ยังจดจ่อกับประวัติของ ศคินา สไนเดอร์ ว่ามีสิ่งเชื่อมโยงกับ Mr. S หรือไม่ แต่ก็ยังไม่พบ

“ให้เข้ามาเลย” เซสก์ออกคำสั่ง

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมกับเป็นบอดีการ์ดฝีมือดีเดินเข้ามาในห้องทำงานของเจ้านาย แล้วรีบรายงานเข้าเรื่องทันที “เรื่องพนักงานใหม่ครับคุณเซสก์”

“ศศิณาใช่ไหม”

“ครับ”

“ว่าไง”

“เธอออกไปข้างนอกกับอนินทิดาครับ” เทรโกรายงานเสียงเรียบเรื่อย แต่ความกังวลฉายชัดในดวงตาคู่คมของเธอ

ชื่อของสองคนนั้นทำให้เซสก์ชะงัก ศศิณาคือคนต้องสงสัยของเธอ ส่วนอนินทิดาก็มีพฤติกรรมแปลกประหลาด ตั้งแต่ที่ลอบเดินตามเธอและรามไปแล้ว แม้จะแสดงออกถึงความ ‘สนใจ’ แต่สายตาของเธอไม่แสดงออกถึงความพอใจในตัวเขาและรามเลยสักนิด

“ออกไปไหนกัน”

“กินมื้อกลางวันที่ร้านอาหารเล็กๆ ถัดจากสำนักงานเราไปแค่สามบล็อกครับ”

“จับตาดูไว้ก่อน”

“ให้เรียก ศศิณา สไนเดอร์ ขึ้นมาพบเลยไหมครับ”

“ไม่ต้อง” ชายหนุ่มส่ายหน้า แม้จะอยากพบหน้าศศิณามากเพียงไร แต่ถ้าเขาเรียกเธอขึ้นมาพบตอนนี้ก็ไม่ต่างจากบอกให้เธอรู้ตัวว่าเขากำลังสงสัยเธอ ลับล่อยให้เวลาผ่านไป ถ้าเธอไม่เกี่ยวข้องกับ Mr. S จริง มันก็จะผ่านไปเอง

เตรีโกพยักหน้าแล้วเดินออกไปจากห้อง ให้เจ้านายได้ทำงานต่อตามลำพังอย่างที่ต้องการ

เมื่อคล้อยหลังเตรีโกไปแล้ว เซสก์จึงออกคำสั่งกับระบบปฏิบัติการ นานาให้ดึงประวัติของ ศศิณา สไนเดอร์ ขึ้นมาอีกครั้ง

สถานะภาพระบุว่าหย่าร้าง และมีลูกชายอายุสี่ขวบหนึ่งคน!

หัวใจของชายหนุ่มกระตุกดูบ มองภาพของเธอแล้วทำให้เขานึกย้อนไปถึงใครบางคนที่มีเผ่าคั่นหามานานแสนนาน แต่ก็ไม่พบแม่เงาของเธอ ศศิณาคลายกับสุคนธวามาก แต่สีหน้าแววตาต่างกัน สุคนธวาเป็นเด็กสาว

ว่าเรিং แวตามีแต่ความสดใส ผิดกับศคินาที่แม้ว่าใบหน้าจะอ่อมเอบกว่า แต่ดวงตากลั้บหวานปนเศร้า สีหน้าราวกับแบกโลกไว้ทั้งใบก็ไม่น่า

‘เธอเป็นใครกันแน่ศคินา’ เซสก็โต้แต่ถามตัวเองหลายต่อหลายครั้ง อยากพบเธอให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยว่าเธอคือใครกันแน่ แต่ยังไม่ทำได้

ดวงตาคู่คมกวาดมองประวัติที่ปักของเธอก็พบว่าอยู่แค่บรุกลินไฮต์นี่เอง ห่างกับที่ปักของรามแค่นี่ไม่กี่บล็อก บางที...เขาควรไปเยี่ยมเสียหน่อยแล้ว

เซสก็พับความตั้งใจนั้นไว้ก่อนแล้วลงไปี่แล็บและทำงานตามปกติ ‘งานใหญ่’ ที่ได้รับมอบหมายให้ทำใกล้เสร็จแล้วก็จริง แต่เขายังเตะถ่วงเวลาไปเรื่อย ๆ เพื่อสิทธิพิเศษบางอย่างที่มากับงานชิ้นนี้

จนกระทั่งถึงเวลาเลิกงาน หนุ่มลูกครึ่งสเปน-ไทยก็ลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องทำงาน

“ไม่ต้องตาม เดรโก นายอยู่ที่นั่นแล้วคอยรายงานเรื่องที่ฉันสั่งไว้เป็นระยะๆ แล้วกัน”

“ครับคุณเซสก็” บอดี้การ์ดหนุ่มรับคำสั่งแล้วล่าถอยไปทำงานของตัวเอง ให้เจ้านายออกไปตามลำพังอย่างที่ต้องการ

การทำงานวันแรกไม่ค่อยหนักหนาเท่าไรนัก เพราะส่วนมากหัวหน้าก็จะสอนเรื่องระบบปฏิบัติการนานาของอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ สอนระบบงานและการทำงานกับแผนกต่างๆ ให้รู้จักผังสำนักงานรวมทั้งเพื่อนร่วมงานด้วย และเมื่อเลิกงานศคินาจึงเดินออกจากอะลอนโซ ทาวเวอร์อย่างรวดเร็วราวกับกลัวถูกใครจับได้ แต่ก็ชักว่าสาวสวยอนินิตาอีกจนได้ เพราะสุดท้ายแล้วเธอก็เจอสาวสวยขี้อ้อนอีกครั้งบนรถไฟใต้ดินขบวนเดียวกัน ทำเอาศคินาต้องหลบวูบ เพราะกลัวความสนิทสนมที่เร็วเกินไปของอนินิตา

สาวร่างเล็กอาศัยความได้เปรียบทางรูปร่างค่อยๆ เบียดแทรกผู้คน

บนรถไฟใต้ดินไปให้ไกลจากอนินทิตาให้ไวที่สุด จนกระทั่งถึงสถานีที่หมาย แล้วจึงรีบเดินออกไปก่อนที่อนินทิตาจะหันมาเห็น

ศศิณาเหลียวซ้ายแลขวาจนแน่ใจแล้วว่าอนินทิตาไม่ตามมาแล้วจริงๆ จึงถอนหายใจโล่งอก แล้วรีบเดินมุ่งหน้าสู่ที่พัก แต่กระนั้นก็ยังอดเหลียวมองไปรอบตัวไม่ได้ ยอมรับว่า ‘หน้าที่’ ทำให้เธอหวาดระแวงไปเสียทุกอย่าง ตามประสาคนมีชนกติดหลัง กลัวแม้กระทั่งพวกคนไร้บ้านที่อาศัยตามสถานีรถไฟใต้ดิน

หญิงสาวกระชับกระเป๋าสะพายไว้แน่นพร้อมทั้งเร่งฝีเท้าให้ไวขึ้น และเมื่อหันไปทางด้านหลังก็พบว่ามิใช่ผู้ชายตามเธอมาจริงๆ ด้วย

ใคร!

ศศิณาได้แต่สงสัย แต่ไม่กล้าหันไปมองเต็มตา เธอไม่มีศัตรูที่ไหนทั้งนั้น เว้นเสียแต่ศัตรูของคนอื่นที่มาพร้อมกับ ‘งาน’ ที่เธอต้องทำตาม ‘ใบสั่ง’ เท่านั้น และนั่นก็คือเหตุผลที่เธอต้องย้ายที่อยู่บ่อยๆ จนเกือบร่อนไปถึงอเล็กซานโดรที่ต้องย้ายตามเธอเป็นว่าเล่น

หรือว่านี่จะเป็นอีกครั้งที่เธอต้องรับกรรมที่ไม่ได้ก่อ...

คิดแล้วก็ได้แต่ครีดยด ศศิณาเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น อีกนิตเดี๋ยวก็จะถึงอะพาร์ตเมนต์ แลข้ามถนนเท่านั้น ความรีบร้อนทำให้หญิงสาวไม่ทันระวังว่ากำลังจะหมดสติญวนคนข้ามถนน ผลคือเกือบถูกรถชน ดีที่มีใครบางคนคว้าแขนเธอไว้และกระชากเธอออกมาจนพ้นทาง แต่ก็ส่งผลให้ล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่

เอ๊ยด!

เสียงเบรกรถดังสนั่นส่งผลให้การจราจรในชั่วโมงเร่งด่วนติดขัดเล็กน้อย จนกระทั่งหนุ่มสาวรีบลุกขึ้นและเดินเข้าไปจนถึงหน้าอะพาร์ตเมนต์

เหตุการณ์เมื่อครู่ทำเอาหญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้อง สมอยังเบลอๆ จนกระทั่งเห็นว่าข้างหน้าคืออะพาร์ตเมนต์ของตัวเอง และรู้สึกได้ถึงมือของใครบางคนที่กำลังกุมต้นแขนเธอแน่น ดวงตาคู่คมดูวาววับราวกับไครทแคนกัน

มาแต่ชาติปางไหน ศคินาสะดุ้งใจหายวาบเมื่อเห็นว่าชายตรงหน้าคือใคร
เขาคือ เซลส์ อะลอนโซ!

ศคินายังรู้สึกเหมือนกำลังฝัน เธอได้แต่มองใบหน้าที่คุ้นเคยของเข
อย่างงงๆ เวลาผ่านไปห้าปีแล้ว และเขาก็เปลี่ยนไปจากเดิมมากเช่นกัน ทั้ง
ท่าทาง สีหน้า และแววตา เมื่อก่อนเขาเคยเป็นแค่เศรษฐีเพลย์บอยคนหนึ่ง
แต่ตอนนี้กลับดูดุดัน อันตราย ไม่มีแววเก๋ล่อนลี้เล่นเหมือนก่อนอีกแล้ว

แต่จะเพราะอะไรก็ช่างเถอะ เธอไม่สนใจเขาอีกแล้ว และหวังว่าเขา
จะจำเธอไม่ได้ เพราะหลังจากเกิดเรื่องราวต่างๆ มากมาย เธอเองก็เปลี่ยน
ไปเช่นกัน

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวกล่าวขอบคุณและพยายามเบี่ยงตัวหลบเขา
อย่างสุภาพที่สุด แต่ก็ยังไม่พ้นมือเขาอยู่ดี จนเธอต้องบอกซ้ำ “ปล่อยได้
แล้วค่ะ ฉันไม่เป็นอะไรแล้ว”

เป็นอีกครั้งที่ศคินาพยายามดึงแขนตัวเองให้พ้นจากการเกาะกุมของ
เขา แต่แรงผู้หญิงหรือจะสู้แรงผู้ชาย ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรไร้ผล

“คุณคะ” เธอยังทำตัวเป็นปกติราวกับไม่เคยรู้จักเขามาก่อน ไม่ว่าเขา
จะจำเธอได้หรือไม่ก็ตาม แต่ตอนนี้เธอไม่ใช่คนเดิมอีกแล้ว และเขากับเธอ...
ไม่เกี่ยวข้องกันอีกต่อไปแล้ว

ระหว่างที่ศคินากำลังกลัวและคิดไปต่างๆ นานา เซลส์กลับยังทำเฉย
เขานิ่งมากจนน่ากลัว ดวงตาคู่คมดูย้งวาววับอันยาก ยากจะคาดว่าเขากำลัง
คิดอะไรอยู่กันแน่

“กรุณาปล่อยฉันเถอะค่ะ ขอขอบคุณที่ช่วยเหลือ แต่ตอนนี้ฉันไม่เป็น
อะไรแล้ว” ศคินาบอกพร้อมทั้งส่งยิ้มสุภาพ แต่ยิ่งเธอทำท่าเห็นมากเท่าไร
ดวงตาของเขาก็ยิ่งดูแข็งกร้าวกว่าเดิมมากขึ้นไปอีก

“ไม่เจอกันนานนะ” เขาพูดออกมาในที่ที่สุด

น้ำเสียงราบเรียบของเซลส์กดดันคนฟังจนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ
แรงๆ ในใจกำลังกลัดกลุ้มอย่างหนัก เธอไม่รู้ว่าเธอตัวรอดจากสถานการณ์

นืออย่างไร

“เกรงว่าคุณจะจำคนผิดแล้วละค่ะ” หญิงสาวยิ้มเล็กน้อย สายหน้าเบาๆ แล้วถอยห่างจากชายหนุ่มตรงหน้าอย่างนุ่มนวล แต่กลับถูกเขากระซกแซนเข้าไปประชิดอีกครั้ง

“ไม่เอาน่าฝึกหวน โตะๆ กันแล้ว อย่าคิดว่าฉันจำเธอไม่ได้สิ”

“คุณจำคนผิดแล้วจริงๆ ค่ะ” เธอแส้มายิ้มอย่างจืดจาง การใช้ชีวิตต่างแดนหลายปีทำให้เธอเรียนรู้ที่จะปกปิดความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง และได้แต่หวังว่าเขาจะจับไม่ได้เช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นเธอชื่ออะไร”

“ไม่จำเป็นต้องรู้ค่ะ เราไม่รู้จักกันเสียหน่อย” หญิงสาวนัยน์ตาโศกกล่าวเสียงส่อภาพ แล้วล่าถอยออกไปอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้เซสก็ยอมปล่อยแต่โดยดี

“อย่างนั้นหรือ...” เจ้าของเสียงเข้มทำสีหน้าครุ่นคิด คิ้วเข้มขมวดเป็นปมเช่นเดียวกับดวงตาวาววับของเขา

“ค่ะ”

“ก็ได้” อยู่ๆ สีหน้าเคร่งเครียดเมื่อครู่ก็ผ่อนคลายลงอย่างรวดเร็วราวกับว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น และเขาก็เดินจากไปทันทีโดยไม่พูดอะไรต่อสักคำ

ศศิณาได้แต่ถอนหายใจโล่งอกที่เขายอมถอย แต่เธอก็ยังไม่วางใจว่าเซสก็จะเชื่อจริงๆ สังเกตจากดวงตาวาววับราวกับเจอเหยื่อที่ถูกต้องนั้นปะไร เธอเดาไม่ออกเลยว่าเขากำลังมีแผนการอะไรหรือเปล่า

ความเครียดทำให้หญิงสาวมือสั่นจนใช้เวลายาวนานกว่าจะไขกุญแจเข้ามาในห้องพักได้ เธอรีบปิดประตูและล็อกห้องอย่างแน่นหนา แล้วเดินมาที่หน้าต่างที่มองเห็นถนนหน้าอะพาร์ตเมนต์ ก็พบว่าเซสก็ยังอยู่ ทั้งยังมองมาที่ห้องของเธอด้วยสายตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

เขาไม่เชื่อจริงๆ ด้วย!

หญิงสาวใจหาย เธอรีบเดินออกมาให้พ้นจากหน้าต่างห้องแล้วหยิบโทรศัพท์โทร. หาอับราฮัมทันที

“มีอะไร” ปลายสายทำเสียงแข็ง แต่ศศิณาไม่สนใจทั้งนั้น รู้อย่างเดียวว่าเธออยู่ที่นั่นไม่ได้แล้ว

“ฉันอยากออกจากที่นี่แล้ว หากคนอื่นทำแทนเถอะ”

“ไม่ได้!”

“ฉันไม่สนอะไรทั้งนั้นแล้ว พรุ่งนี้ฉันจะย้ายออกจากที่นี่” เธอกำลังจะตัดสาย แต่ก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินคำพูดต่อไปของเขา

“แล้วอเล็กซ์ล่ะ” คนถือไฟเหนือกว่าเอ่ยเสียงเรียบ “เธอจะห่วงแต่ตัวเองหรือ”

คำพูดนั้นทำให้ศศิณาชะงัก จริงที่เธอไม่ใช่คนตัวคนเดียว แต่มีเด็กชายไม่รู้ชื่อไหนอีกคนที่จะต้องพลอยลำบากไปด้วย

“เธอต้องทำงานที่นั่นต่อจนกว่าฉันจะออกคำสั่ง”

“อีกนานแค่ไหน”

“อีกไม่นาน”

“ฉันกับลูกจะได้กลับบ้านทันทีที่เสร็จงานใช่ไหม”

“ใช่” ชายหนุ่มให้คำมั่น

“ก็ได้อ” หญิงสาวกดตัดสาย แล้วเดินวนไปเวียนมาอยู่ในห้องพร้อมทั้งครุ่นคิดไปด้วย ในเมื่อไปไหนไม่ได้ ก็ต้องพยายามตั้งสติหาทางรับมือกับเซสก์ อะลอนโซ ให้ได้